

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/8/2014
Identifikačné číslo spisu:	1011201848
Dátum vydania rozhodnutia:	24.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1011201848.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: WESTWOOD Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 839, so sídlom Račianska č. 66, 831 02 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (pôv. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát) so sídlom so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. decembra 2013 č. k. 1S 223/2011-40, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. decembra 2013 č. k. 1S 223/2011-40 m e n í tak, že rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát č. p.:KRP-P-DI-BCP-155/2011 z 20.09.2011 v spojení s rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave V., Okresného dopravného inšpektorátu č. p.: ORP-P-1487/V-OBCP-2010 z 15.07.2011 r u š í a vec v r a c í a žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania výške 66,-- € z titulu iných trov konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. V zmysle článku VII. zákona č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou odo dňa 01. januára 2013 zmenil text ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších zákonov tak, že za prvú vetu boli vložené nasledujúce nové vety:

„Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec.“

Následne bolo na Najvyšší súd doručené rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zrušení

rozpočtových organizácií č. p. SLV-PS-1120/2012, ktoré podpísal Podpredseda vlády a minister vnútra SR dňa 12.12.2012. Medzi uvedenými krajskými riaditeľstvami policajného zboru bol uvedený aj žalovaný. S odkazom na ustanovenie § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa ďalej v rozhodnutí konštatovalo, že práva a povinnosti, t. j. aj procesného charakteru, zrušených rozpočtových organizácií prechádzajú dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. S prihliadnutím na hore citované ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z. a to, že Najvyšší súd nemá vedomosť, že by bol minister v tomto zmysle takto rozhodol. Na základe nižšie citovaných právnych noriem má Najvyšší súd preukázané, že do procesného postavenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Preto bude s týmto procesným nástupcom, hoci tak krajský súd neučinil, ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho procesného nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka, vrátane aj výrokovej časti súdneho rozhodnutia pri identifikácii napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

2. Rozhodnutím o odvolaní č. p. KRP-P-DI-BCP-155/2011 z 20.09.2011 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - vid' pripojený administratívny spis) žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní podľa § 58 ods. 1 a § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave V. č. p. ORP-P-1487/V-OBCP-2010 z 15.07.2011 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňový orgán“ alebo „prvostupňové rozhodnutie“) a odvolanie zamietol.

3. V uvedenom prvostupňovom rozhodnutí bolo konštatované, že žalobca ako právnická osoba a prevádzkovateľ motorového vozidla zn. A., ev. č.: R. v súvislosti s konaním o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky orgánu oprávnenému objasňovať alebo prejednať priestupok neoznámil osobné údaje osoby, ktorej zveril vedenie vozidla v rozsahu meno, priezvisko a adresa pobytu.

4. Opísaným konaním žalobca podľa prvostupňového správneho orgánu porušil ustanovenie § 6 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 8/2009 Z. z.“), čím sa dopustil správneho deliktu podľa § 138 ods. 1 písm. i) citovaného zákona, za čo mu bola v zmysle § 137 ods. 1 a 3 zák. č. 8/2009 Z. z. uložená sankcia vo forme pokuty v sume 100,- €.

Podľa § 138 ods. 1 písm. i) zák. č. 8/2009 Z. z. v znení účinnom ku dňu vydania prvostupňového rozhodnutia (t. j. dňa 15.07.2011) orgán Policajného zboru uloží pokutu do 3 500 eur právnickej osobe alebo fyzickej osobe - podnikateľovi, ktorá v súvislosti s konaním o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky orgánu oprávnenému objasňovať alebo prejednať priestupok neoznámí osobné údaje osoby, ktorej zveril vedenie vozidla, v rozsahu meno, priezvisko a adresa.

Podľa § 6 ods. 5 zák. č. 8/2009 Z. z. v citovanom znení prevádzkovateľ vozidla je povinný v súvislosti s konaním o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky orgánu oprávnenému objasňovať alebo prejednať priestupok oznámiť osobné údaje osoby, ktorej zveril vedenie vozidla, v rozsahu meno, priezvisko a adresa pobytu.

5. Pri svojom rozhodnutí žalovaný vychádzal z hore uvedeného skutkového stavu ako aj zo zistenia hliadky OS MsP Bratislava - Petržalka, že žalobca dňa 10.09.2010 o 21.37 hod. zaparkoval na ul. Belinského v Bratislave vozidlo A. pred priechodom pre chodcov tak, že nebola dodržaná zákonom stanovená vzdialenosť stáť pred ním najmenej 5 m.

K vozidlu sa o 22.12 hod. dostavil pán C. V., ktorému bola oznámená podstata priestupku a bola mu uložená bloková pokuta vo výške 60,- €, ktorú odmietol zaplatiť na mieste. K priestupku sa vyjadril, že nesúhlasí s pokutou ani s obvinením a že nebol v tom čase vodičom vozidla, a preto prvostupňový orgán priestupkové konanie voči nemu zastavil.

6. Pri ústnom pojednávaní dňa 31.01.2011 uviedol, že majiteľom vozidla je žalobca a konateľom firmy je on a jeho matka C. V. (ďalej na účely rozsudku len „konateľka žalobcu“), a ona jediná má u žalobcu dispozičné právo s týmto vozidlom jazdiť buď osobne alebo rozhodovať o tom, kto bude v danom čase a v danom mieste s vozidlom jazdiť. K vozidlu sa dostavil preto, že uvedeného dňa mu susedia oznámili, že na vozidle je papuča, na základe čoho volal na mestskú políciu.

7. Tvrdenie žalobcu, že konateľka žalobcu nebola na Okresné riaditeľstvo predvolaná, aby podala vysvetlenie, pokladá žalovaný za účelové a ako snahu vyhnúť sa zodpovednosti za správny delikt. Správny orgán prvého stupňa vyzval konateľku žalobcu, aby oznámila údaje osoby, ktorej zverili vedenie vozidla.

Nakoľko adresát na adrese A.. XX bol neznámy, tak prvostupňový orgán opakovane doručil výzvu na adresu R.. XX na miesto trvalého pobytu konateľky žalobcu. Zásielka bola uložená dňa 18.02.2011, pričom zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote. Táto výzva bola doručovaná konateľke žalobcu aj dňa 14.03.2011, o čom svedčí pečiatka dodacej pošty, ktorá bola tak isto uložená na pošte do 05.04.2011, kedy bola označená ako neprevzatá v odbernej lehote.

8. Po neúspešnom zasielaní výzvy konateľke žalobcu, zaslal prvostupňový orgán výzvu druhému konateľovi - pánovi V.. Tento výzvu prevzal dňa 29.04.2011, avšak v stanovenej lehote si nesplnil povinnosť a neposkytol potrebné údaje.

Po predvolaní za účelom prejednávania veci a po oboznámení sa s predmetom ústneho pojednávania a s obsahom spisového materiálu pán C. V. uviedol, že si je vedomý doručenia písomnosti, ktorú prevzal, ale obsah písomnosti nečítal. Následne na písomnosť zabudol a z uvedeného dôvodu nereagoval na výzvu, pričom nad svojím konaním vyjadril poľutovanie.

9. Preto sa žalovaný stotožnil so závermi prvostupňového orgánu, keď zo spáchania správneho deliktu uznal vinného žalobcu.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

10. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom svojej konateľky žalobu zo dňa 17.11.2011 na Krajský súd v Bratislave.

11. Žalobca v nej uviedol, že nezákonným postupom správneho orgánu mu bola odňatá možnosť pred správnym orgánom, čo malo za následok porušenie zákona a podania žaloby na preskúmanie postupu a zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v zmysle § 250j ods. 2 písm. c) a e) O.s.p.

12. Žalobca ďalej namietal uplatnenie objektívnej zodpovednosti zo strany správneho orgánu v rozpore so zákonom, nakoľko sa žalobca nemohol dopustiť porušenia § 6 ods. 6 zák. č. 8/2009 Z. z., nakoľko nie je povinný viesť evidenciu o prevádzke motorového vozidla a jeho vodičovi z dôvodu, že žalobca v rámci svojej podnikateľskej činnosti nezveruje toto vozidlo inej osobe.

13. Žalovaný vo svojom vyjadrení okrem uviedol, že na svojom rozhodnutí trvá, nakoľko vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu.

14. K hospitalizácii konateľky žalobcu žalovaný uviedol, že túto skutočnosť mohla uviesť do odvolania proti rozhodnutiu zo dňa 08.08.2011. Dôkaz, ktorý konateľka priložila - lekárska prepúšťacia správa, podľa neho neobsahuje základné náležitosti ako vlastnoručný podpis lekára, nie je opatrená pečiatkou a nie je na nej ani údaj, od ktorého dátumu bola konateľka žalobcu hospitalizovaná. Preto žalovaný nepovažuje preto túto listinu za relevantný dôkaz.

Pokiaľ bola konateľka, ako uvádza, dňa 01.03.2011 prepustená z rehabilitačného centra, mohla si výzvu o oznámení údajov prevziať v odbernej lehote na dodacej pošte. Žalovaný je toho názoru, že prvostupňový orgán využil všetky zákonné prostriedky doručenia. Na základe vyššie uvedených skutočností sa žalovaný domáhal, aby krajský súd žalobu zamietol.

15. Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného a konanie ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je v súlade s platnými právnymi predpismi a teda v zmysle § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol.

16. Krajský súd po rekapitulácii základných faktov zistených v priestupkovom konaní a citácii ustanovení § 244 ods. 1, § 247 ods. 1 a § 250i ods. 2 O.s.p., § 32 ods. 1 a § 46 Správneho poriadku, § 6 ods. 5 a 6, § 138 ods. 1 písm. i) a § 141 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z. z. označil za nesprávnu argumentáciu žalobcu, že konateľka žalobcu si nemohla prevziať výzvy správneho orgánu z dôvodu svojej hospitalizácie.

Naopak, tieto skutočnosti mohla konateľka žalobcu podľa krajského súdu uviesť už vo svojom odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, čo sa však nestalo. Preto krajský súd vyhodnotil tvrdenia konateľky žalobcu ako účelové v snahe vyhnúť sa postihu za správny delikt.

17. Nakoľko ani jeden z konateľov žalobcu neposkytoval prvostupňovému orgánu súčinnosť pri oznámení žiadaných údajov o osobe vodiča, ktorý motorové vozidlo odstavil pred priechodom pre chodcov, podľa krajského súdu prvostupňový orgán nemal inú možnosť, ako žalobcu napadnutým rozhodnutím uznať vinným zo spáchania správneho deliktu, čo v odvolacom konaní potvrdil aj žalovaný. Preto krajský súd dospel k záveru, že žalovaný v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval ustanovenia zákona o cestnej premávke.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

A)

18. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 07.02.2014 (č. l. 48) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný uviedol ako odvolací dôvod to, že

v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), ktoré mali za dôsledok nedostatočné zistenie skutkového stavu a nesprávne rozhodnutie vo veci.

19. Konajúci súd v krátkosti sumarizuje odvolacie námietky žalovaného nasledovným spôsobom:

- žalobca v súlade s § 6 ods. 5 zák. č. 8/2009 Z. z. meno, priezvisko a adresu fyzickej osoby, t. j. konateľky žalobcu, ktorá v danom čase osobne prevádzkovala a používala dotknuté motorové vozidlo, a teda spáchala dopravný priestupok, ktorý je žalobcovi ako následok v sankčnom konaní kladený za vinu, oznámil žalovanému celkom trikrát, t. j. požadované údaje žalobca priestupkovému orgánu poskytol,

- v priestupkovom konaní mal prvostupňový orgán konať s vyššie uvedenou vodičkou,

- zahájenie správneho konania vo veci podozrenia zo spáchania správneho deliktu správny orgán žalobcovi, ako účastníkovi konania, vôbec neoznámil, čím porušil § 18 ods. 3 Správneho poriadku a

- vyjadril nesúhlas so spochybňovaním predloženého dôkazu k podanej žalobe o hospitalizácii zodpovednej osoby pani C. V. v Národnom rehabilitačnom centre Kováčová.

20. Záverom žalobca požadoval od odvolacieho súdu zmeniť rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie tak prvostupňového ako aj odvolacieho správneho orgánu a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie spolu s priznaním náhrady trov konania, spočívajúcich v zaplatení súdnych poplatkov.

B)

21. Prostredníctvom svojho vyjadrenia zo dňa 25.02.2014 (č. l. 56) žalovaný vyjadril súhlas s rozsudkom krajského súdu.

Najmä zdôraznil jeho argumentáciu, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom, keď žalobcu uznal vinným zo spáchania správneho deliktu, nakoľko počas správneho konania bolo v dostatočnej miere zistené, že žalobca v súvislosti s konaním o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky prvostupňovému orgánu neposkytol pri prešetrovaní priestupku súčinnosť a najmä neoznámil mu osobné údaje osoby, ktorej zveril vedenie vozidla, eventuálne nepredložil evidenciu o prevádzke motorového vozidla a jeho vodičovi s údajmi o mene a priezvisku vodiča v lehote 10 dní odo doručenia

výzvy, čím porušil § 6 ods. 5 zák. č. 8/2009 Z. z.

Podľa § 6 ods. 6 zák. č. 8/2009 Z. z. v citovanom znení platí, že ak je prevádzkovateľom vozidla právnická osoba, ktorá v rámci svojej činnosti zveruje motorové vozidlo inej osobe, je povinná viesť o prevádzke motorového vozidla a jeho vodičovi evidenciu s údajmi o mene a priezvisku vodiča, dátume a čase vedenia motorového vozidla, evidenčnom čísle motorového vozidla a adrese pobytu vodiča. Evidenciu podľa prvej vety je prevádzkovateľ vozidla povinný na výzvu policajta predložiť na účely spojené s výkonom jeho oprávnení na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky; to sa nevzťahuje na prevádzkovateľa vozidla, ktorým je štátny orgán plniaci úlohy na úseku ochrany verejného poriadku, bezpečnosti štátu a obrany štátu.

22. Ďalej žalovaný zrekapituloval svoje skutkové zistenia a právne závery uvedené v napadnutom rozhodnutí.

Takisto sa žalovaný vyjadril k hospitalizácii konateľky žalobcu v tom duchu, že počas celého konania o priestupku nikto z účastníkov konania neuviedol, ani nespomenul fakt, že by mala byť konateľka žalobcu hospitalizovaná v Národnom rehabilitačnom centre v Kováčovej. Konateľka žalobcu mala možnosť tieto skutočnosti uviesť do odvolania proti rozhodnutiu zo dňa 08.08.2011.

Dôkaz, ktorý konateľka žalobcu priložila - lekárska prepúšťacia správa, neobsahuje základné náležitosti ako vlastnoručný podpis lekára, nie je opatrená pečiatkou, a nie je na nej ani údaj, od ktorého dátumu bola konateľka hospitalizovaná. Žalovaný preto nepovažuje túto listinu za relevantný dôkaz.

23. Tiež žalovaný zdôraznil, že ak konateľka žalobcu tak, ako uvádza, bola dňa 01.03.2011 prepustená z Národného rehabilitačného centra v Kováčovej, potom výzvu o oznámení údajov, (ktorá jej bola zasielaná dňa 14.03.2011) mohla a mala možnosť si prevziať v odbernej lehote na dodacej pošte, čo však neučinila.

S poukazom na vyššie uvedené, žalovaný žiada odvolanie žalobcu zamietnuť a rozsudok krajského súdu ako vecne a správny potvrdiť.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (hoci preverovanie zákonnosti uloženia sankcie vyžaduje konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p. v odvolacom konaní senát nepovažoval za potrebný) a po jeho verejnom vykonaní a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že z dôvodu uvedenom v § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím podľa § 250ja ods. 3 zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

25. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t. j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t. j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presvedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

26. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o zrušení napadnutého rozhodnutia, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

27. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) Najvyšší súd celkom zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

28. Ďalej Najvyšší súd zdôrazňuje, že ak dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr Garcia Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne. Obdobný postup je možné analogicky použiť aj vo vzťahu k argumentácii žalovaného.

29. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

30. V súvislosti s prejednávanou vecou tiež Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že priestupkové konania v svojej podstate predstavujú tie správne konania, pri ktorých priestupkový orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine ale aj o uložení sankcie. Nakoľko však z obsahu odvolania nevyplýva argumentácia, ktorá by vytýkala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.), Najvyšší súd ďalej správnosť výberu mechanizmu nápravy neposudzoval.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. platí, že ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého

rozhodnutia.

31. Na prvom mieste žalovaný prostredníctvom svojho odvolania (viď najmä body č. 18 19) namietal, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko zákonom požadované údaje (t. j. konkrétne v ustanovení § 6 ods. 5 zák. č. 8/2009 Z. z.) meno, priezvisko a adresu fyzickej osoby, ktorá v čase vykonania skutku mala osobne prevádzkovať (používať) dotknuté vozidlo A. oznámil prvostupňovému orgánu viackrát, a teda si svoju povinnosť riadne splnil.

Ďalej už mal prvostupňový orgán konať s vyššie uvedenou vodičkou.

32. K uvedeným námietkam týkajúcim sa zistenia skutkového stavu Najvyšší súd odkazuje na svoju judikatúru, ktorá stabilne zdôrazňuje viazanosť všeobecných súdov zásadou zákonnosti, ktorá je na jednej strane vymedzená princípom „*iura novit curia*“ (súd pozná právo) a na strane druhej limitovaná rozhodovacou nezávislosťou „*secundum et intra legem*“ (podľa, na základe a v medziach zákona). Uvedená zásada zákonnosti je ústavne vymedzená prostredníctvom článku 152 ods. 4, článku 2 ods. 2 a článku 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa článku 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa článku 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa článku 144 ods. 1 ústavy sú sudcovia pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

33. V súvislosti s hore uvedeným musí Najvyšší súd tiež zdôrazniť, že vo svojej rozhodovacej činnosti neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t. j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu meritorne odchýliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia.

Preto s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené právne názory ďalej Najvyšší súd zdôrazňuje, že prostredníctvom svojej rozhodovacej činnosti sa už viackrát vyjadril k obsahu zrušujúceho ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p., t. j. ak správny súd má preukázané, že zistenie skutkového stavu vykonané žalovaným je nedostačujúce na posúdenie predloženej veci. Pritom Najvyšší súd kladie vysoký dôraz na zachytenie skutkového stavu prostredníctvom písomných podkladov zhromažďovaných správnym orgánom v administratívnom spise.

Napríklad prostredníctvom rozsudku sp. zn. 1Sžso 33/2010 z 22.03.2011 vyslovil nasledujúce právne názory (konajúci senát cituje v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p. v rozsahu relevantnom pre odôvodnenie svojich nižšie vyslovených záverov, v podrobnostiach je text rozsudku zverejnený na internetovej stránke Najvyššieho súdu):

„Najvyšší súd v svojej rozhodovacej praxi neustále upozorňuje účastníkov na odlišný charakter správneho súdnictva, v ktorom prevažuje kasačný spôsob prieskumu (§ 250i ods. 1 veta prvá O.s.p.) napadnutých správnych rozhodnutí, tzn. že správny súd vykonáva iba prieskum správnosti zistenia skutkového stavu na základe podkladov obsiahnutých v pripojenom správnom spise (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.), a ak dospeje k názoru, že skutkový stav nebol riadne zistený, nie je to dôvod na súdne zisťovanie riadneho skutkového stavu vykonávaním dôkazov, ale naopak je to zákonný dôvod na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu.

Je celkom logické, že žalobca v súdnom konaní prezentuje svoje subjektívne predstavy, prečo by malo byť rozhodnutie správneho orgánu preňho priaznivé. Toto však na úspech v súdnom prieskume správnych rozhodnutí je nepostačujúce, pokiaľ žalobca okrem svojich predstáv neponúkne právne relevantnú argumentáciu (dôkazné prostriedky) na ich podporu (procesná zásada bremena tvrdenia).

35. Vyššie prezentované názory ďalej Najvyšší súd zovšeobecnil prostredníctvom iného rozsudku (sp.

zn. 1So 57/2012 z 13. augusta 2013) nasledovne tak, že vymedzil vo všeobecnej rovine tri úrovne vadných zistení skutkového stavu, ktoré je nedostačujúce na (právne) posúdenie veci:

„Občiansky súdny poriadok medzi zrušovacie dôvody správneho súdnictva spojené so skutkovým stavom zaraďuje najmä také zistenie skutkového stavu, ktoré je zákonodarcom prezentované ako nedostačujúce na posúdenie veci (viď § 250j ods. 2 písm. c/ v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.). Uvedená vada v zistení skutkového stavu (t.j. nie riadne zistený skutkový stav) môže kolísať v rôznych medziach, a to:

i. neúplne zistený, tzn. s riadnou oporou v právnom poriadku neboli zistené všetky potrebné skutočnosti (napríklad prehliadnutie konkrétnej skutočnosti alebo odmietnutie vykonania predkladaného alebo požadovaného dôkazu a iné),

ii. nedostatočne (kvázi úplne) zistený, tzn. bez riadnej opory v právnom poriadku (napríklad následkom omylu pri výbere ustanovenia) boli zistené celkom iné a teda nepotrebné skutočnosti, poprípade s riadnou oporou v právnom poriadku boli predložené alebo získané dôkazné prostriedky nesprávne vyhodnotené (napríklad špatne určený vek žiadateľa alebo jeho zdravotné postihnutie, a to aj na základe nepravdivých, falšovaných či pozmenených informácií alebo dokumentov, alebo zamlčaním podstatných údajov dôležitých pre dávkové konanie a iné vady skutkového stavu), alebo

iii. nelegálne zistený skutkový stav, tzn. v rozpore s právnym poriadkom (najmä v rozpore s právnym predpisom upravujúcim oprávnené používanie rôznych zisťovacích metód a s následkami uvedenými v ustanovení § 7 ods. 3 zákona č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov /zákon o ochrane pred odpočúvaním/).“

Uvedené právne názory vyplývajúce z judikatúry odvolacieho súdu však konajúci krajský súd bez prihliadnutia na ustanovenie § 250ja ods. 4 O.s.p. nerešpektoval.

36. Z napadnutého rozhodnutia ako aj z pripojeného priestupkového spisu č. p. ORP-P-1487/V-OBCEP-2010 vyplýva, že konateľ žalobcu pán C. V. prostredníctvom podania zo 16.12.2010 oznámil prvostupňovému orgánu, že „nebol vodičom uvedeného motorového vozidla v čase spáchania priestupku, ktorý je mi pripisovaný.“

Ďalej podľa pripojeného výpisu z Obchodného registra na internete vyhotoveného dňa 31.01.2011 je na tam zapísané predmety činnosti uvedená konateľka žalobcu pani C. V..

37. Následne, prostredníctvom odvolania z 08.08.2011 konateľka žalobcu zrekapitulovala doterajšie skutočnosti, ktoré mali byť uvedené konateľom žalobcu pánom C. V., a to že „druhý konateľ spoločnosti C. V. sa na predvolanie v mesiaci marci 2011 osobne dostavil na Okresný dopravný inšpektorát za účelom podania vysvetlenia a oznámil pri objasňovaní priestupku, že motorové vozidlo zn. A., EČ: R., je v našej spoločnosti trvalo pridelené do užívania C. V., bytom R.. XX, R.. Ona jediná má v našej spoločnosti dispozičné právo s týmto jazdiť buď osobne alebo rozhodovať o tom, kto bude v danom čase a v danom mieste s vozidlom jazdiť“.

Žalovaný, napriek uvedeniu týchto údajov, však konštatoval s poukazom na ustanovenie § 6 ods. 6 zák. č. 8/2009 Z. z. (povinnosť viesť evidenciu o používaní vozidla inou osobou), že je dôvodný záver prvostupňového orgánu, že objasňovaním bolo dostatočne zistené, že správneho deliktu sa dopustil žalobca, ktorý v súvislosti s konaním o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky orgánu oprávnenému prejednať priestupok neoznámil osobné údaje osoby, ktorej zveril vedenie vozidla v rozsahu meno, priezvisko a adresa, čím porušil § 6 ods. 5 zák. č. 8/2009 Z. z.

38. Uvedený právny záver žalovaného však, ako správne namietal žalobca, nevychádza z riadne zisteného skutkového stavu, a preto odvolací súd konajúci v správnom súdnictve využívajúc zrušovací titul obsiahnutý v ustanovení § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. konkretizoval v rámci odvolacích námietok úroveň vadnosti zistení skutkového stavu za tým účelom, aby správny orgán, ako účastník súdneho prieskumu, bol zákonným spôsobom poučený o svojich pochybeniach a bol mu naznačený spôsob nápravy.

Samotná skutočnosť, že konateľka žalobcu sa nedostavila na ústne vypočutie pred priestupkové orgány, bola konvalidovaná jej prvým úkonom smerujúcim proti vydanému napadnutému rozhodnutiu, prostredníctvom ktorého sa dodatočne ospravedlnila.

39. Tiež právny záver vyslovený žalovaným v jeho vyjadrení (viď bod č. 23), že konateľka žalobcu po svojom prepustení dňa 01.03.2011 z Národného rehabilitačného centra v Kováčovej, mohla a mala možnosť si výzvu o oznámení údajov prevziať v odbernej lehote, je predčasne vyslovená, a je nutné túto skutočnosť preveriť v ďalšom konaní.

Bez odstránenia pochybností, kto bol v čase spáchania tvrdeného skutku jeho páchatelom, a v súvislosti s uvedeným aj záveru, či je možné takúto osobu z oznámenia žalobcu aj objektívne určiť, nie je možné pristúpiť k aplikácii ustanovenia § 6 ods. 5 a 6 zák. č. 8/2009 Z. z.

V.

40. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovaných rozhodnutiach sp. zn. 1Sžo 33/2010 z 22.03.2011 alebo sp. zn. 1So 57/2012 z 13.08.2013, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 a contrario odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A-24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A-48554/10 z 25.11.2014), s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

41. Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) prípustné opravné prostriedky, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať.

42. Nakoľko išlo o základnú argumentáciu žalobcu, ktorá sa týkala nesprávneho procesného riešenia vlastníckej situácie na strane žalobcu a ktorá vymedzovala rámec meritórneho súdneho prieskumu, ostatné jeho odvolacie námietky ako aj námietky iných osôb boli týmto skonsumované. Preto sa Najvyšší súd inými námietkami ďalej nezaoberal.

43. Najvyšší súd v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania ako aj so svojou dlhodobou ustálenou praxou neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), pretože dôvodom podania tejto informácie správnym súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) opravné prostriedky neprípustné s výnimkou prípadu úplnej jurisdikcie zakotvanej v ustanovení § 250ja ods. 5 O.s.p., a táto situácia v prejednávanej veci nenastala, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výrok rozhodnutia Najvyššieho súdu aplikovať.

44. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania.

Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku, čo však v prípade žalobcu, ktorý nebol právne zastúpený, neprichádza v úvahu.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

45. Na základe hore uvedeného sa výška priznaných náhrad trov konania skladá (viď č. l. 31 a 55):

1. z náhrady súdneho poplatku v zaplatenej výške za žalobu 33,-- €
2. z náhrady súdneho poplatku v zaplatenej výške za odvolanie 33,-- €

tzn. v celkovej sume 66,-- €

46. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).